

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobců: **a) N. N.E.M.**, zastoupen obecným zmocněncem JUDr. Václavem Nocarem, bytem T.G.Masaryka 1587, P. O. Box 64, Varnsdorf, **b) D.A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16.9.2009, č.j. CPR-8478-1/ČJ-2009-9CPR-C218,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 6.10.2009 se žalobci domáhají přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16.9.2009, kterým podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) původní žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí vydané Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha (dále jen správní orgán prvního stupně) dne 4.3.2009, pod č.j. CPPH-043864/CI-2008-60 o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm.c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

S účinností k 1.1.2011 přešla pravomoc (§ 69 s. ř. s.) rozhodovat ve věci pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Soud proto na straně žalované jednal s tímto nástupcem ze zákona (zákon č. 427/2010 Sb.).

Žalobci v podané žalobě namítli, že se žadatel nedopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu a neuzavřel ani účelové manželství, když žalobce a)

má žalobkyni b) rád a společně vedou domácnost. Mají za to, že při rozhodování byla porušena zákonnost a posouzení neodpovídá faktickému stavu ani právu. Ze zápisu z prvního výsledku (druhý neměli k dispozici) dovozují, že rozpory zde nalezené nejsou zásadního charakteru. Konstatují, že jsou sice oba hendikepovaní v jednoduchosti myšlení, ovšem podstatné je, že spolu žijí a intimně se stýkají (k důkazu uvedené skutečnosti navrhl svědek). S napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a žádají o jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu k novému projednání.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 21.1.2010, odkázal na napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu prvního stupně. Konstatuje naplnění podmínek ustanovení § 87e odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců. Správní orgány dospěly k přesvědčení, že manželství nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy a jeho hlavním účelem nebylo založení rodiny a řádná výchova dětí, nýbrž získání povolení k pobytu pro žalobce a). Žalovaný poukazuje na blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno, ohledně skutkového stavu věci na průběh pobytu žalobce a zjevné rozpory v protokolech o výsledcích účastníků správního řízení, které se týkaly zejména osobních údajů, seznámení, svatby, společného soužití atd., taktéž na šetření na adrese P. 7, N. M., z něhož vyplývá, že ani jeden s žalobců nebyl zastižen a poštovní schránka a ani domovní zvonky nebyly označeny jmény žalobců. Žalovaný má za to, že rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobců, neboť má v jejích případech za prokázané, že se jednalo o účelové manželství a v evidencích nebylo záznamu o tom, že by se starali o nezletilé dítě nebo jinou nezaopatřenou osobu. Důvody, které vedly správní orgán prvního stupně k rozhodnutí má pak žalovaný za zcela jasné a přesvědčivé.

Žalobci repliku k vyjádření žalované nepodali.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce a) na území České republiky přicestoval letecky dne 27.1.2007 přes hraniční přechod Praha – Ruzyně. Dne 29.1.2007 podal žádost o udělení azylu na území ČR a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o azylu a dne 31.1.2007 mu azyl nebyl udělen. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze, a tento rozsudkem ze dne 19.9.2007 jeho žalobu zamítl. Žalobce podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, avšak přípisem ze dne 10.12.2007 ji vzal zpět, a soudu tak nezbylo, než usnesením ze dne 17.12.2007, č.j. 2 Az 8/2007-93, řízení o kasační stížnosti zastavit (usnesení nabylo právní moci 25.3.2008). Z podrobné lustrace žalobce a) ze dne 5.6.2008 je zřejmé, že s ním dne 4.6.2008 bylo zahájeno správní řízení ve věci udělení správního vyhoštění, které bylo ještě téhož dne zastaveno.

Dne 5.6.2008 podal žalobce a) žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny. V ní uvedl manželku A. D., adresu pobytu N. M.. K žádosti připojil oddací list vydaný Úřadem městské části Praha 17 dne 2.6.2008, v němž je uvedeno datum sňatku 19.11.2007. Z Potvrzení o užívání bytu na základě nájemní smlouvy ze dne 2.6.2008 vyplývá, že nájemcem je pan M. J. M. a osobami v bytě bydlícími pak paní J.G. a žalobce a).

Dne 11.7.2008 provedla hlídka ZZC Velké Přílepy prověrku na adrese uvedené jako místo trvalého pobytu obou žalobců, na zvonku nebo schránce žalobce uveden nebyl a osobou legitimovanou u vchodu bylo hlídce sděleno, že žalobce neviděla už 14 dní, všichni občané z Afriky, kteří bydleli v 6. patře se odstěhovali. Na klepání hlídky na dveře všech čtyř bytů nikdo nereagoval.

Správní orgán prvního stupně provedl dne 19.8.2008 s oběma žalobci do protokolu první výslech, na některé otázky týkající se seznámení (v červnu 2007, data svatby, oblečení na svatbě, svědků) odpovídali shodně, ohledně toho, zda mají společnou fotografii, na co se manželka ráda dívá v televizi neodpovídali oba stejně. Dne 22.9.2008 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce a) k odstranění nedostatků žádosti (aby doložil doklad o zajištění ubytování a doklad o zdravotním pojištění) ve lhůtě 10 dnů a na tuto dobu řízení přerušil.

Z výpisu z centrální evidence obyvatel ze dne 23.9.2008 vyplývá, že žalobkyně b) měla trvalý pobyt k tomuto dni hlášen na P. 4 – C., ul. J..

Žalobce a) dne 24.11.2008 zakládá do spisu kopii svojí karty pojištěnce u VZP a Nájemní smlouvu s firmou Spirit Invest a. s. na dobu určitou – od 1.7.2008 do 30.6.2009, ve které figuruje jako nájemce bytu ve čtvrtém podlaží domu č.p. 795 v P., v ulici N.M..

Dne 22.1.2009 byl proveden správním orgánem prvního stupně druhý výslech obou účastníků, a v něm jsou odpovědi žalobců na většinu otázek týkajících se osobních údajů, seznámení, svatby, společného života, rodinných poměrů atd. rozdílné, a to včetně chybně uvedeného jména manželky, špatných dat narození, a liší se i ohledně dříve uváděných údajů (za svědka nevěsty na svatbě nevěsta dříve uváděla sestru P., nyní kamaráda P.), ohledně počátku společného bydlení N.M. /podle žalobce a) od července 2008, podle žalobkyně ad b) asi 4 měsíce nazpět od ledna 2009/, ohledně předchozích styků v bytě na B. a jeho vybavení a pod.

Žalobce a) dne 29.1.2009 předložil pracovní smlouvu s firmou REKONDRA s. r. o. ze dne 10.7.2008, včetně dodatku z 12.1.2009 (druh práce pomocný skladník), jímž se tato prodlužuje do 10.7.2009. K výzvě k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 29.1.2009 doručené žalobci ad a) 4.2.2009 se tento žalobce dne 9.2.2009 dostavil a nahlížel do spisu a byl upozorněn na možnost vyjádřit se do 14.2.2009. Žalobkyni byla závilka uložena, nevyzvedla si ji a byla proto vrácena; žádný z účastníků se na výzvu nevyjádřil.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 4.3.2009 č.j. CPPH-043864/CI-2008-60 žádost žalobce a) o povolení k přechodnému pobytu zamítl podle § 87e odst. 1 písm.c) zákona o pobytu cizinců s tím, že se žadatel dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR tím, že účelově uzavřel manželství s občankou ČR. Uvedený závěr správní orgán učinil na základě zjištění v průběhu řízení, zejména na základě rozporů vyplývajících z pohovorů s účastníky, ověřování společného bydlení na udávané adrese (včetně doručování v průběhu řízení na tuto adresu žalobkyni), kdy skutečnosti zjištěné nesvědčí o naplnění definičních znaků manželství.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci (prostřednictvím advokátky JUDr. Ireny Strakové) dne 30.3.2009 blanketní odvolání s dodatkem, že toto zdůvodní v co nejkratší době po prostudování spisového materiálu, což se však i přes výzvu ze dne 20.8.2009, aby tak bylo učiněno ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy (tj. od 26.8.2009), nestalo. Zástupkyně žalobců požádala o prodloužení lhůty k doplnění odvolání dne 1.9.2009, avšak správní orgán usnesením ze dne 7.9.2009 rozhodl o nevyhovění a neprodloužení této lhůty. Správní orgán

prvního stupně postoupil odvolání odvolacímu orgánu II. stupně. Ten v žalobou napadeném rozhodnutí č.j. CPR-8478-1/ČJ-2009-9CPR-C218, ze dne 16.9.2009 posoudil všechny okolnosti, za nichž byl sňatek uzavřen a došel rovněž k závěru, že tento byl uzavřen účelově, s cílem obejít zákon.

Do rozhodnutí o neprodloužení lhůty k odůvodnění odvolání ze dne 7.9.2009 podala právní zástupkyně žalobců dne 24.9.2009 odvolání k Ministerstvu vnitra, neboť měla za to, že důvody žádosti o prodloužení lhůty k odůvodnění odvolání byly faktické a bez nahlédnutí do spisového materiálu nebylo možné odvolání kvalifikovaně odůvodnit. Ministerstvo vnitra pak rozhodnutím ze dne 4.11.2009 toto odvolání zamítlo a rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.9.2009 potvrdilo, když dospělo ke stejnému závěru jako orgán prvního stupně, že účastníkovi byla v průběhu řízení poskytnuta dostatečně dlouhá doba pro seznámení se se spisovým materiálem i k odůvodnění odvolání a nebyl proto dán důvod pro její prodloužení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, jimiž je vázán, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). ve věci rozhodl bez jednání rozsudkem při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s.

V podané žalobě je obecně vyjádřen nesouhlas se závěrem správních orgánů obou stupňů, že se žalobce ad a) dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, a to tím, že účelově uzavřel manželství. Žalobci tvrdí, že společně žijí, mají se rádi a posouzení správních orgánů neodpovídá faktickému stavu. Konkrétně toliko uvádějí, že jim „nebylo umožněno posoudit druhé interview a nemohly rozpory vysvětlit a zdůvodnit odvolání“ a že rozpory nejsou zásadní.

Městský soud v Praze uvedené námitky neshledal důvodnými.

Soud předně nepřisvědčil obecné námitce, že jim nebylo umožněno vysvětlit rozpory a zdůvodnit odvolání. Ze správního spisu vyplývá, že oba žalobci byli správním orgánem prvního stupně vždy před provedením obou pohovorů s nimi vedených ve dnech 19.8.2008 a 22.1.2009 řádně poučeni o svých právech, včetně práva dát se zastupovat, navrhopvat důkazy, vyjádřit se k podkladům, nahlížet do spisu a pod. Po provedení druhého pohovoru dne 22.1.2009 s jedním každým z nich oba protokol podepsali jako správní, v samém závěru je pak poznámka, že si vyžádali kopie obou protokolů. Žalobce ad a) následně dodal do spisu dne 29.1.2009 dodatek pracovní smlouvy a do spisu dle záznamu na výzvě ze dne 29.1.2009, doručené mu 4.2.2009, pak dne 9.2.2009 nahlížel; do vydání rozhodnutí I. stupně se však účastníci ani na uvedenou výzvu nevyjádřili. Rozhodnutí I. stupně bylo žalobci ad a) doručeno 21.3.2009, žalobkyně si jej opět na uvedené adrese společného bydliště obou nevyzvedla (bylo jít tak doručeno fikcí). Žalobci udělili plnou moc zástupci 26.3.2009 a odvolání blanketní (datované 24.3.2009) bylo podáno 30.3.2009 s tím, že po prostudování spisového materiálu bude odůvodněno v době co nejkratší. Tak se ovšem až do 20.8.2009 nestalo. Žalobci v součinnosti se svým zvoleným zástupcem tak k doplnění odvolání měli časový prostor cca 5 měsíců, v té době mohli opět nahlížet do spisu popř. si pořizovat kopie listin a pod. Zástupci žalobců byla odvolacím orgánem (jemuž byla věc předložena k rozhodnutí 12.6.2009) rovněž dne 26.8.2009 doručena výzva k odstranění vad odvolání, a

vzhledem k již uplynuté době, stanovena lhůta 5 dnů. Soud tuto lhůtu proto neshledal za nepřiměřenou. Až dne 1.9.2009 byla podána žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání z důvodu nemoci a konzultace s klientem, aniž by byl jakkoli tvrzený důvod (onemocnění) doložen a aniž by současně s tímto podáním bylo odvolání doplněno a byl uveden konkrétní odvolací důvod. Žádost o prodloužení byla zamítnuta usnesením doručeným zástupci 14.9.2009, a i když do vydání rozhodnutí ve smyslu správního řádu (rozhodnutí ze dne 16.9.2009 bylo vypraveno dne 18.9.2009) zbývaly další 4 dny, nebyla ani tato doba k odůvodnění odvolání či nahlížení do spisu využita. Soud proto neshledal toliko obecné tvrzení, že žalobcům nebylo umožněno vysvětlit rozpory a zdůvodnit odvolání, vadou řízení, která by je zkrátila v právech, a to způsobem s dopadem do zákonnosti rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnou ani obecnou námitku, že stav věci nebyl řádně zjištěn a je v rozporu s faktickým stavem. Objektivně doloženou skutečností je, že žalobce poté co přicestoval dne 27.1.2007 do České republiky podal žádost o azyl, tento mu nebyl udělen a jeho žaloba k soudu byla rozsudkem ze dne 19.9.2007 zamítnuta, řízení o kasační stížnosti pak bylo pro její zpěvzetí dne 10.12.2007 zastaveno (jak sám doložil usnesením o zastavení řízení o kasační stížnosti ze dne 17.12.2007). K uzavření manželství došlo 19.11.2007 a oba správní orgány následně po podání žádosti žalobce ze dne 5.6.2008 o povolení přechodného pobytu z důvodu sloučení rodiny, přistoupily k ověření skutečnosti, zda manželství, oddacím listem doložené, plní funkci manželského vztahu nejen formálně, ale i fakticky, tedy zda manželé spolu skutečně žijí, vedou společnou domácnost a pod. Šetřením na adrese pobytu žalobce provedeným dne 11.7.2008 žádný z manželů zastížen nebyl. V pohovoru 19.8.2008 vedeného s jedním každým z nich oba uvedli, že se seznámili v červnu 2007, na obecné dotazy ohledně svatby, hostů na svatbě, příbuzných, úhrady nájemného, práce žalobce odpovídali shodně. Ohledně konkrétních jednotlivostí, jejichž znalost lze při vzájemném intenzivním vztahu, v té době delším než rok a společném soužití od svatby cca 9 měsíců, předpokládat, se však rozcházel (např. kde mají uloženy doklady, na které filmy se manželka ráda dívá, zda mají společnou fotografii. Ačkoliv oba tvrdili, že spolu žijí na adrese N. M., žalobkyně neměla na této adrese ani následně hlášen pobyt, ani zásilky tam zasílané nepřebírala. Ačkoliv manželské soužití na této adrese mělo dále trvat, při druhém pohovoru 22.1.2009 se oba manželé rozešli ve svých tvrzeních i v již základních údajích ohledně dat narození, jména manželky, ohledně vývoje vztahu (jak se stýkali v bytě na B., jak byl tento byt vybaven), od kdy žijí společně v bytě N. M., zda jsou oba praváci (podle žalobce je manželka levák, podle manželky jsou oba praváci), jaká kamna mají v kuchyni na vaření (podle jednoho elektrická, podle druhého plynová), jak trávili Vánoce a zda si dali dárky (každý zvlášť, udávají však jinou dobu co se neviděli, podle manželky si nic nedali, podle manžela jí dal kolem nového roku peněženku), rozešli se i v tvrzení, co v uvedený den pohovoru od rána dělali a jak se dopravili k pohovoru. Soud proto neshledal závěr správního orgánu prvního stupně, aprobevovaný rozhodnutím napadeným žalobou, učiněný po porovnání obou výpovědí a na základě dalších zjištění v rozhodnutí popsanych v rozporu se zákonem, neboť především jejich tvrzení nesvědčila o skutečném trvalém manželském soužití, ale nasvědčovala účelovému uzavření manželství, kdy žalobce po neúspěšném pokusu o získání mezinárodní ochrany (azylu) a krátké známosti uzavřel s žalobkyní sňatek, aby mohl dosáhnout povolení pobytu na území České republiky, aniž by však spolu hodlali žít skutečným manželským životem. Z téhož důvodu soud neshledal nesprávným ani závěr o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když manželský svazek byl potvrzen toliko v rovině formálního uzavření sňatku. Argumentaci žalobců o nemožnosti vysvětlit rozpory resp. že jsou oba „handikepováni jednoduchostí myšlení“ soud neshledal důvodnou. Z pohovorů vedených s nimi, a to včetně druhého, vyplývá, že jim byly kladeny otázky jednoduché a zcela určité, týkající se běžných věcí společného soužití. Z pohovorů

nevyplývá, že by se žalobci dožadovali upřesnění otázky, či že by jim nerozuměli, nebo jim činilo problém odpovědět, ale odpovídali jednoznačně, toliko nikoli ve většině otázek zejména v druhém podrobnějším pohovoru shodně, ač by se při existujícím soužití museli v této době ještě blíže vzájemně znát.

Soud proto nepřistoupil ani na návrh žalobců na provedení důkazu výsledkem svědkyně, která měla potvrdit, že spolu žijí a intimně se stýkají, neboť provedení takového důkazu shledal nadbytečným. Žalobci v průběhu správního řízení žádný důkaz v tomto ohledu nenavrhli, a to ani výsledkem osob, s nimiž dle tvrzení žalobce dílem sdílel společně byt (např. N. B.), ani např. sestry žalobkyně P. (resp. jejího kamaráda P.), tím spíše se jeví soudu nadbytečným provádět důkaz výsledkem osoby, o jejímž vztahu k žalobcům nebyla průběhu správního řízení ani zmínka. Pro úplnost soud dodává, že z soudu dostupné evidence občanů, v níž soud ověřoval adresu žalobkyně (za účelem doručení rozsudku, když zastoupení původním zástupcem bylo vypovězeno a žalobkyně neudělila plnou moc k zastupování jinému, jak učinil žalobce) se mj. podává, že manželství žalobců již bylo rozvedeno.

Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, proto jim nepřísluší náhrada nákladů řízení; úspěšnému žalovanému pak náklady řízení nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu